

Sen Varsın

— asli-kaya · 02 Kasım 2009

Sen varsın...

Nerdesin, ne yapıyorsun, halin vaktin iyi mi, sağlığın yerinde mi bilmiyorum ama... Sen varsın... Hala yaşıyorsun...

Bunu düşünmek yetiyor her şeye... Nefes aldığını bilmek...

Yettiğini sanıyorum belki de. Böyle düşünmek neden sorularını da gömüyor aslında içine.

Ben artık seninle ilgili hiçbir şeye neden demiyorum.

Sorulardan kurtardığım bir sen varsın yüreğimde. Yerin eskisi gibi rahat değil belki. Eskisi gibi tek anlamını değilsin ömrümün.

Ama sen buradasın, bu şehirde bir yerlerde...

Her gün güneşin doğuşunu görüyor, umut ediyor ve akşam batarken günün yorgunluğunu bir yürekte dinlendiriyorsun belki. Sıcak bir fincan kahvede hüznlerini ısıtıp, gece yastığa başını koyduğunda kavgalarını dindiriyorsun.

Belki de mutsuzsun, umutsuzsun...

Ama sen varsın...

Hayat bu ya, bizim kaderimiz birbirine değmedi.

Olsun, biliyorum sen bir yerlerde yazgını yaşıyorsun.

Yüreğimde büyüdüğün zamanları da özlüyorum aslında. Seni sevmeyi çok özlüyorum.

İnsanın kendine itirafı ne zordur değil mi? Ben yanılgılarıma bile kızamıyorum.

Nasıl severdim seni, hala şaşıyorum. Benden başkası böyle sevemez sandığım gecelere gülümsüyorum şimdi. Ah nasıl da bir yıldız seçerdim kendime. Adı sen olurdu. Kıpırdağında bir an bana göz kırpyorsun sanır, heyecanlanırdım. Sonra sen geçerdin kapımdan. Bir kelamına bin anı saklardım.

Hayat bu ya, bizim sözlerimiz hiç birleşmedi.

Olsun, biliyorum sen bir yerlerde yeni heyecanlar yaşıyorsun.

Ne şiirler yazmıştım sana. İçinden sen geçerdin her şarkının. Anı anı biriktirmişt看 seni sayfalara.

Nerdeler şimdi, bilmiyorum. Kaybolmuş bir duygunun kahramanısın sen hala... Sevginin bana nasıl yaşandığını öğrettiğin için teşekkürlerim de gelmiyordur kulağına.

Olsun varsın, ben kendi kendime yaşadığım seninle çok mutuydum ya...

Kalabalıklar arasında çok aradım gözlerini. Şimdi yorgunum artık. Kimsenin yüzüne bakamıyorum. Biraz da yaşlandım. Çok vakit geçti senli zamanlarımın üzerinden. Nasıl gülümsediğini bile unutuyorum. Nasıl gözlerini kısıp bakardım, nasıl seslenirdin bana, nasıl yaşadın... Hepsi silik bir dizi hafıza oyunu şimdi...

Hayat bu ya, bizim tenimiz hiç yanmadı alev elev.

Olsun, sen hala varsın. Yüreğimde sınımsız hayalinle yaşıyorsun.

Ah biz diyorum hep değil mi? Bakma sen son kalan kıpırtılarıma. Sen ile ben hiç biz olmadık. Olamazdık değil mi?

Ama sen varsın, hala yaşıyorsun...

Ya olmasaydın bu diyarda, ya toprak olsaydın bir avuç...

Seni bir daha görmek umudunu taşıyamasaydı bu yüreğim...

Düşünemiyorum...

1 Kasım 2009/İstanbul